

⚡ Lupta Creștină ⚡

Gazetă naționalistă și creștină, scrisă pentru popor.

Director:
NICOLAE POPA, prof. secundar

Abonamentul:
Anual 50 lei, jum. an 25 lei.

Red. cpta și administrația:
N. Popa, Str. Amos Frâncu 4.

Pacea creștină

— Continuare —

4. FRANCMASONERIA.

Francmasoneria e o societate ascunsă, ale cărei afaceri nu se dau la lumina zilei. Constată din mai multe loji, cari se așează peste plată, ca podul peste casă și casa peste pivniță, sau ca etajele unei case cu multe rânduri peste oală. Francmasoneria este învartată tot de Jidani. Ei o conduc din loja cea mai înaltă, unde sunt numii Jidani. Scopul ascuns al acestei societăți, numai ei îl pot ști; bun însă la nici un caz nu poate fi, deoarece așa i este leworul, după cum îl este conștinutul. Cei din lojile de jos nu văd pe cei din cele de sus. Cei din lojile de sus pot să afle, și cine-s, și cum își îndeplinesc datoria loji cei de jos. Ordinele de sus nu se discută, iar neîndeplinirea se urmărește și se pedepsește, chiar și cu moartea. Ideile, de altfel, în francmasonerie, ca și ciupercele veninoase, au colorit deschis, în loji se primesc și creștini cu talent, cari mai târziu ca funcționari înalți, sau chiar, și miniștri ai țării, devin unele oarbe în mâinile Jidanilor cari conduc francmasoneria. Intrând cineva în francmasonerie, în primul rând face ucenicie, în loja cea mai de jos. Și numai în urma serviciilor reale, aduse francmasoneriei, se ridică în rang. Francmasoneria are la îndemână întreaga gazetăria jidovească din lume, care la semnul dat de Jidani: ridică, sau scobește; Pe sluga credincioasă Jidanilor o ridică, iar pe cel ce stă în serviciul lui Hristos îl coboară.

Oamenii plini de trafic și vanitate, cari pun interesul personal deasupra intereselor țării, se fac francmasoni. Ca să înalțeze ușor și să ajungă în posturi mari, ei se pun cu totul în serviciul Jidanilor.

Și i trist când noi Români, de aceea, avem atâția miniștri și atâția slujbași înalți, în toate guvernele și ministerele de partid.

5. Partidele politice.

Sunt și ele un instrument de nedreptățire a cetățenilor: sunt deci invenție și democrație iudaică.

Pentru epăvăraa cauzei, dar mai ales spre a fi scutit de învinuire personală, voiu ape la autoritatea unui Rousseau, ale cărei păreri — înainte de-a intra în subiect — le las să umuze după amintitul

Contract Social:

„Voința particulară, chiar prin firea ei tinde la preferințe, pe când voința generală tinde la egalitate!

„Vocea poporului e vocea lui Dumnezeu“ numai atunci se potrivește cu adevărat când totalitatea voturilor se rosteste asupra unui lucru ce-i privește pe toți, căci care este acela

care să nu se gândească la binele său, atunci când votează binele tuturor. E în firea omului căutarea binelui propriu.

Societate avantajoasă e aceea, în care toți au câte ceva, și nimeni nu are de prisos.

După Machiaveli: Asociațiunile însoțite de sgomot și de partizani sunt vătămătoare statului.

„Niciun cetățean să nu fie destul de bogat pentru a-l cumpăra pe altul, și nici unul așa de sărac încât să fie silit a se vinde.“

Unii prea bogați, alții cerșetori.

„Ar trebui zeii ca să le facă legi oamenilor.“

„Numai voința generală, voința poporului, adecă voința lui Dzeu, „obligă particularii“ sau obligă pe toți.

„Forța guvernământului e forța statului; de unde urmează că pe măsură ce se folosește de dansa față de membrii săi, îi rămâne mai puțină față de poporul întreg. Deci guvernământul cu cât are mai mulți membri, cu atât este mai slab.“

În guvernământ, fiecare membru este mai întâiu el însuș, ca individ, apoi e guvernant, și'n urmă abia cetățean, tocmai contrar cum ordinea socială ar cere să fie.

Guvernământul cel mai activ e acela aparținând unuia singur.

Când poporul întreg, sau partea mai mare a poporului guvernează, forma de guvernământ se chiamă democrație.

Când partea mai mică a poporului guvernează, aceasta se chiamă aristocrație.

Când unul singur guvernează, avem monarchie.

Democrația e posibilă numai în statele mici, aristocrația în statele mijlocii, monarchia în statele mari.

Adevărată democrație n'a existat și nici nu va exista, căci nu este firesc să guverneze cei mulți pe cei puțini, iar poporul care n'ar face abuz nici-odată de puterea de guvernământ, n'ar avea nevoie să fie guvernat... nu există guvernământ atât de expus revolteior și agitațiilor lăuntrice ca cel democratic și popular. În fine: „e mai realibertatea primejdieoasă, decât robia înștită“ spunea un virtuos senator din dieta Poloniei.

În guvernarea aristocrației să se țină cont că, nu-i bine să pui 20 de mii de oameni să

facă aceea ce o sută de oameni aleși pot face chiar mai bine.

Guvernarea prin regi se chiamă monarchie, Murind un rege, trebuie altul. Alegerea de domn e periculoasă, când cetățenii sunt interesați pe partide, și partidele și corupția se amestecă în alegere. Din cauza aceasta în cele mai multe țări s'au introdus monarhia ereditară unde tronul se moștenește de anumite familii și astfel „lumea a riscat să aibă de regi copii, monstri, ori tâmpiți, decât să mai trebuiască a mai discuta alegerea regilor buni.“

Cei mai buni regi pe cari i-a cinstit istoria n'au fost învățați ca să domnească..

„Populați teritoriul în mod egal, răspândiți pretutindeni aceleași drepturi, duceți pretutindeni abundență și viața, și atunci Statul va fi puternic și binegubernat. Când văd construindu-se un palat în capitală mi se pare că privesc cum se ruinează o provincie întreagă.

Lenea comerțului și artelor, pofta lacomă de câștig și dorința plăcerilor transformă în bani serviciile publice . . . Dați bani și veți purta lanțuri“. Finanță e cuvânt de sclav, și care nu era cunoscut în cetatea de altădată. *Intr'un stat cu adevărat liber, cetățenii fac totul cu brațele și nimic cu parole.*

Suveranitatea poporului nu poate fi reprezentată prin deputați, prin senatori, sau prin ori-cine altul, din simplul motiv că nu poate fi înstrăinată. Ea e una cu voința generală, care dacă nu e ea însăși, atunci e alta . . . Poporul englez se crede liber, dar se înșală amar: nu-i liber decât în timpul alegerii Parlamentului, de'ndată ce l-a ales este sclav, sau nu-i nimic. Iar modul cum se folosește de libertate, în scurtele momente când o are, merită să și-o piardă.

Un popor nu mai e liber din clipa când își alege reprezentanții!!

Cât timp un număr de oameni se potrivește la olaltă, având aceleași idei și interese în susținerea unui corp, cum este susținerea Statului, voința lor este una și aceeași, voința lor generală este unanimă, n'au interese aparte, binele comun nu cere decât bun simț ca să fie înțeles.

Când vezi grupuri de țărani rezolvând afacerile Statului la umbra unui stejar . . . în pace . . . atunci toate merg bine:

Când interesele particulare încep să se resimtă, iar societățile mai mici, partidele, încep să influențeze asupra societății celei mari, atunci interesul comun întâlnește pedeci; nu mai domnește pacea și unanimitatea glasurilor. *Iar când interesul cel mai josnic se împodo-*

bește nerușinat cu numele sfânt al binelui public, atunci Statul e la marginea ruinei.

Discuțiunile lungi, neînțelegerile și sgomolul vestesc totdeauna amestecul intereselor particulare și ridicarea acestora asupra intereselor publice.

Înțelepciunea Romană, unind libertatea cu muncile agricole și serviciul militar, a isgonit, ca să zic așa, în oraș, arta, meșteșugurile, intrigile, bogăția și robia.

Viața simplă și de muncă a sătenilor fu preferată vieții de lene și lașitate a orașenilor din Roma, ceva mai mult, *cel din urmă proletar dela oraș, ca muncitor agricol, devenea cetățean respectat la țară.*

Varro spunea cu dreptate că *străbunii înțelepți au așezat la țară școala oamenilor muncitori și curagioși, cari apărau pe toată lumea în vreme de război și o hrăneau în timp de pace.*

În vremuri grele, când țara este în pericol, când lumea nu se gândește decât la mântuirea Statului, atunci se dă toată puterea în mâna celui mai bun. Dictatura e de scurtă durată. Imdată ce trece primejdia, dictatorul se dă la o parte și țara își reia mersul de drept al legilor.“

Până aci a vorbit Rousseau. Acum să aplicăm cuvintele lui înțelepte:

Partidele politice, fiind grupări, sau asociațiuni politice mai mici, cari se străduiesc să aducă asociațiunea cea mare a cetățenilor în favorul lor, ele devin periculoase pentru stat. Ele nu reprezintă interesul statului, ele nu pot reprezenta decât interesul lor mic și meschin, care e contrar interesului statului. Dacă ar reprezenta interesul statului, n'ar fi 3—4—5 partide cari se ceartă între sine, ci s'ar cofunda în o voință singură aproape unanimă a voinții generale a cetățenilor. Partidele se luptă cu vehemență, ele nu luptă pentru binele statului, ele luptă pentru binele partidului. Binele constă din binele partizanilor. Indestulirea partizanilor se face în paguba și spre ruinarea statului.

A ajunge la guvern, pentru fiecare partid înseamnă atât, ca pentru unele animale a ajunge la troacă.

Sistemul de partid ne duce pe toți, și pe noi, și pe alte state, la peire.

Este egal, dacă sunt numai două, sau sunt mai multe partide. Ele sunt la fel păguboase statului.

Luptele violente ce se dau pe toată linia, interesele mărunte, au ca rezultat slăbirea și în fine distrugerea statului și a națiunii.

Sistemul acesta, de-a governa țările prin partide e ca și celelalte rele, de aceeași origine iudaică. Poate fi ceva mai plăcut pentru Neamat alba a lui Jehova decât aceea splendidă situație, în care popoarele creștine, Goimii, împărțiți frumos în partide, se distrug ei înșiși? Iar când operația e făcută, Jidovul nu-i mai trebuie alta, decât să-i ia în primire, așa cum

deja au făcut-o cu cea mai mare țară din Europa, cu 160 de milioane de creștini rași.

Așa cum era să se întâmple cu Italia, de n'o scăpa un om: Muso'ni. Așa cum era să fie cu Germania, dacă n'ar fi învins Hitler. Toate acestea se'n tâmplă la lumina zilei, și în imediată apropiere. Pentru ce nu le-am vedea?! LA PĂZĂ!!

III. Mijloacele de îndreptare.

1. A. C. Cuza L. A. N. C.

Un popor nu mai e liber din clipa când își alege reprezentanții: fie ei pentru cameră sau senat. Din moment ce i-ai ales, te-ai vândut lor. Ei se reprezintă pe sine, după cum fiecare om se reprezintă pe sine. Ei își văd de interesele lor: dar nu de interesele celor ce i-au ales. E natural.

Ar trebui să nu fie oameni, să aibă suflete și inimă de CREȘTIN, ca să iubiască pe de aproapele ca pe sine înșiși, să reprezinte pe cetățeni.

Creștini de acia sunt puțini, sunt foarte puțini.

În țara noastră, încă din tinerețele sale s'a ridicat nu om cu orizonturi largi care a prins pericolul iudevesc și a văzut și primejdia de destrămare a țării prin partidele politice cari în lăcomia lor au făcut tovărășie de jaf cu Iidovii.

E Prof. Univ. Dl. A. C. Cuza, nepot de frate al vestitului Domn Cuza-Vodă.

El a văzut că traiul nelegiuit al Românilor Creștini cu Iidovii hrăpăreți unde va duce. Și a arătat și orăpăstia ce o sapă partidele prin desbinarea unității naționale, ca și aservirea acestei Națiuni intereselor de partid și de comun acord: intereselor iudevesci. Studiile sale sunt multe și voluminoase, învățămintele sale prețioase sunt aranjate în sistemul politic numit: *Doctrina Guzistă*. Pentru izbândă acestui sistem luptă o mână de oameni idealişti, formând organizația politică numită: *Liga Apărării Naționale Creștine*, în fruntea căreia ca președinte Suprem stă savantul și luptătorul neînfricat Dl. A. C. Cuza. **Liga nu-i partid. Și nu vrea să fie partid.**

Partidele nu-s bune. Partidele sunt invenție iudevescă și ne-au dus la ruină. Partidele sunt rele, căci oamenii din cari sunt compuse sunt răi, sunt păcătoși. Cine nu-i rău? Cine nu-i păcătos? Să ridice mâna!! Partid bun?? E absurditate!! Un om, oameni relativ buni, da! Se găsesc în Țara Românească, ca ori unde pe pământ. Nu suntem noi mai răi decât alte neamuri. Un astfel de om cu puteri depline, căruia nimeni nu-i stă în cale, care nu atârână de partizani, și care-și ia toată răspunderea, poate să facă mult bine pentru țară și va ști și să răspundă, pentru obligațiile morale ce și le-a luat. Partidele politice, prin hotărârile lor ce le iau cu majoritate de voturi nu pot duce la hotărârile ideale ce le-ar pune la cale câțiva oameni din partid: ele totdeauna les cum vrea mulțimea; mulțimea totdeauna își vrea interesul său: hotărârile lor vor duce, fără doar și poate, totdeauna mai jos, spre fund, slujind interesele partizansului, în daună și spre ruina statului.

L. A. N. C. nu-i partid. Ea nu poate cădea în greșelile partidelor. Cuza nu atârână de majorități. El nici când nu pune la vot partizanii săi. El îi consultă numai. Hotărârile-s luate de însuși șeful suprem. El

privesc. Ținuta aceasta a șefului de a și impune hotărârile sale a făcut pe mulți partizani ai săi să-l părăsească. Șeful însă rămas neclintit, pe poziție. Departe de-a fi greșală: e meritul său principal că dominează, stăpânește, și înrânează interesul partizanilor.

După Rousseau Guvernământul aparținând unuia singur, e cel mai activ.

A. C. Cuza corăspunde acestui termen. Și țara are lipsă de o guvernare activă înspre bine. Cuza n'are lipsă de partizani mulți. Puțini și aleși. Nici țara n'are. Când majoritatea țării va vota cu L. A. N. C. atunci de fapt, ea numai cu Cuza votează, căci încredințându-l se lui Cuza puterea, el singur are dreptul de a hotări și singur își ia răspunderea pentru hotărârile și acțiunea sa.

Eu am încredere în L. A. N. C. Încrederea aceasta se poate reflecta și asupra oamenilor devotați și membri în Ligă. Adevărații încredere se descarcă de fapt și îi privește numai pe Șeful Suprem, pe Cuza, care eventual va fi chemat să guverneze.

Cred că va governa bine. Are vederi largi, și judecată limpede. Le-a dovedit prin doctrina sa și le dovedește zilnic prin punerea la punct a celor mai grele și mai delicate chestiuni de stat.

Și are conduită dreaptă, dela care nu l-a abătut nimic, nici interese de mărire, nici interese materiale: Acesta-i CUZA.

Iar dorința sa, învățăturile sale, pe care se bazează organizația sa: L. A. N. C. constituie de prezent și va constitui și în viitor salvarea țării.

2. Pacificarea și unificarea bisericii creștine.

Desmembrarea bisericii creștine pe confesiuni este în funcție de interes material și ambiția personală a oamenilor ce o conduc: a preoșilor dar mai ales a arhierilor celor mai mari.

Ea nu-i chestie de credință, sau de adevăr. Foadul credinței: iubirea de-aproapele se calcă în picioare prin rupțura dintre confesiuni. Se sacrifică fondul pentru lucruri mărunte.

Între ortodocși și uniți nu-i nici o deosebire de credință. Cuminecătura o fac și uniții cu păne dospită. Credentii, zic ca ortodocșii Să ne cerăm pentru purgatoriu? De-o fi, împreună! Om trece. Pentru Purgatoriu de ce să fim despărțiți? Dar te despart:

Mitropolii și Preoșii, cari în loc de unul, sunt doi, și fiecare vrea să fie mai mare. Trufia și lăcomia ne desparte biserica cea mare și sfântă în bisericuțe cari în loc de iubire, prin pilduirea prin faptul înstrăș că sunt desbinate, ne dovedesc contrariul și deservesc credința. Mitropolii și preoșii în cercul național, Papa și Patriarhii în cerc universal.

Dar să rămânem la noi, între hotărârile neamului nostru și să căutăm să îndreptăm ce cade în puterea noastră, spre a fi folositori și unității de neam și fondului creștin și al promovării credinței.

Avem într'un sat 2 preoți, unul ortodox și celălalt unit. Credința-i ține despărțiți? Dar mai ales credința-i vrea ca să se opună cu toată țărda la cununile mixte ca să nu și pleră cumva credinșii? Nu! Interesul material îl conduce pe preot la faptele n'au nimic cu credința. Am putea zice: *Credința-i în buzunar!!*

Ori credința adevărată duce la unire.

Dar deoarece preoții, din interes, se opun acestei uniri, eu, de-aș fi greco-catolic, aș spune-o pe șleau: Să treacă uniții cu toții la ortodocși ca să refacă și unirea bisericască și unirea națională, așa cum a fost înainte de ce au desbinat-o preoții acum 200 de ani, ei din interes propriu, ajutați fiind de dușmanii neamului nostru, ungrul stăpânitor, prin persecuții și ademenire pentru a sfărâma chiagul unitar național și românesc.

Deoarece însă sunt ortodox, spre a nu fi scuzat de sub-civism, mă mulțumesc cu aceea, ca la comunele amestecate, unde sunt două biserici și doi preoți, unul ortodox și celalalt unit, cu un număr de credincioși, cărora un singur preot le-ar fi de ajuns, cei mai puțini să treacă la cei mulți și să stângă dintre ei vrajba confesională, profitând și de bună înțelegere și de economie ce până acum le au risipit cu întreținerea ailor 2 preoți ce trăgeau alături de credință, în locul unuia singur, cu mai bună apreciere și mai mult folos duhovnicesc. Preotul ar putea fi dintre cei doi acela care-i mai virtuos și mai apropiat de cele sfinte. Nu mă îndoiesc de loc că preotul va face nazuri, trecând biserica la ortodocși și el fiind greco-catolic, sau viceversa.

Și lucrul acesta va fi și mai ușor și mai cuminte și mai creștinesc, scăpând creștinii de vrajă.

b). Beneficiile materiale ale preoților și slujbii religioase.

Dr. A. C. Cuza în ce privește salarizarea preoților, la punctul 22 pag. 60 din Călușa Bunului Creștin pretinde: Inbunătățirea stării materiale a clericilor de toate gradele. Eu aici afirm următorul lucru: Inbunătățirea materiale pentru preoți în situația de azi fără o înfrățire morală a lor nu se poate.

Dimpotrivă, o reducere a salariilor, peste tot, acolo, unde salariul e prea mare, așa că nu se potrivește cu morala creștină la ori ce funcțiune se impune, fie el mirean, dar mai ales preot.

Reforma agrară, unde a fost pământ disponibil, a rotunjit ecleziile la câte 30 de jugăre de pământ, și-a făcut bine. Preotul e bine să cunoască și să înțeleasă toate nevoile credincioșilor săi, spre a le putea fi povățuitor și sfătuitor în toate.

Se mențin și zilele de lucru 1—2 din partea credincioșilor. Slujbe se plătesc separat. Și sunt și salarii dela stat!

Cele 30 de jugăre de loc, lucrate bine de către credincioși ar trebui să aducă atâta, ca preoții să se simtă bine și pe deplin răspăliți de către credincioșii lor în mizeria de azi, salariul oricât de mic ar fi, pune morala creștină la îndoială, căci ce va zice creștinul ce n'are decât 4 până'n 10 jugăre de loc, ce le lucrează singur, slujbele preotului le plătește și mai plătește impozite și pentru salariu preotesc?

Este aceasta viață și moravul creștine? Nu prea!!

Eu recunosc o diferențiere în beneficiile diferiților cetățeni.

Aceasta însă nu-i bine să treacă peste hotarele fixate în biblie: Unul a primit un talant, al 2-lea doi, al 3-lea 5 talanți. Un învățător începător primească, să zicem 4, un altul primească 8, un al treilea primească 20 de mil lei. Dar atunci leafă mai mare ca aceasta nu trebuie să fie nici chiar a Președintelui de

Miniștri. Plătească-se dacă trebuie ajutor familial dură numărul membrilor de familie, nu de batjocură ca azi, ci corespunzător cheltuielilor de întreținere.

Căci în defintiv, la ce s bunl banii? Pentru traiu. Omnșe și creștinește. Cei prea mult, nu-i sănătos. Strică. Duce la lux și depravare de-o parte, la sărăcie și invidie de alta.

Să n'aibă nimenea atât — zice Rousseau — să-l poată cumpăra pe altul; nici să nu fie cineva așa de sărac, să trebuiască să se vândă pe sine altuia. E ceva mai creștinesc?

Preotul să nu facă politică de interese de partid, să spună adevărul, căci pentru adevărul creștin este pus. Adevărul acela este unul sinzur și el se apropie de aceea ce eu susțin:

Apărarea muncii și a gliei țărănești care nu trebuie lăsată să fie speculată de Jidovi.

Și din glia aceasta mănoasă preoții slujitorii bisericilor au fost înzestrați cu mână largă, dându-se fiecăruia câte 30 de jugăre de loc. Insa ei au gonpodărit și au condus așa de rău că via s'a părăzinit și rodul a fost lăsat să treacă aproape în întregime în buzunarele Jidovilor, așa că din produsul a 30 de jugăre de pământ o familie de paroh nu mai poate trăi. Și i drept că nu se poate! Mă gândesc la familia unui preot cu copii de dat la școală! Dar slujci ce să facă turma care a fost așa de rău condusă, încât nici pășterul său care are 30 de jugăre și nu poate să trăiască; ei din ceea ce are cum să mai poată trăi? Căci înainte se putea. Și un țaran cu 10 jugăre, fără să fie preot și să aibă și alți veniturii, putea prin sărăcuță și numai din veniturile sale agricole să susțină copiii și în școli țărăne. Insa atunci produsul aliat rășăna aproape întreg al producătorului. Azi însă aproape întreg merge în buzunarele speculatorului: Mă gândesc la statistica din Porunca Vremii, care dovedește că din veniturile Țării Românești care anual se socotesc la 122 de miliarde, agriculturii, cu roboteala celor mulți și creștini, îi revine abia 9 miliarde, iar JIDOVIMII cu înțelepciunea sa de speculă îi revine 80 de miliarde. Lăsându-se celelalte 30 de miliarde să se împărțească între politicieni, funcționari de stat, funcționari particulari, comercianți și industriași nejidani. O sclăvie mai mare ca aceasta eu nu cred să mai fi cunoscut Istoria. În afară doar de aceea a Sovietetelor ajunse și formal la chereul Jidovimii.

Și preoții au contribuit și ei mult, ca să se ajungă aici. Insa acum văzându-se strămutați de greutate, ar vrea să scape de ele și în Senat prin reprezentanții lor, prin Episcopi, au declarat că nu le mai trebuie pământ, abric de eclezie și de venituri vobare în schimbul unui solar fix și corespunzător presărilor lor. Bieții oameni! Ei nu văd că încercarea lor seamănă mult cu fuga soarecilor din moara care a luat foc.

Când țara și agricultura ei e lăfuită și adusă în halul în care se căsesse, preoțimea, în loc să l sară agriculturii și țaranului în ajutor, în loc să-i stângă focul, ea abrică de pământ și s'ia refugiul la salarii fix și sigur și nu vede că aceasta nu-i mai poate fi nimănui sigur fără mărtuirea țării de cel ce o trădează: Jidanii cu 80 miliarde de lei cel străcoră ei singuri în buzunarele lor anual, făcând prin speculă în proprietatea celor ce muncesc pământul numai 9.

Preoți, cu Crucea'n frunte, căci oustea e creș-

tină. anărași turma contra jafului ce se aduce gliei și creștinului ce o muncește, arătați-i drumul spre isbăvire, din ghiarele Jidoylei! Nu cot la cot, cu Jidanii, sfărâmand Națiunea în partide politice, vă este locul. Ci contra lor! Nu cu Maniu contra lui Vaida, nici cu Vaida contra lui Maniu, nu cu Goga contra lui Averescu, nici cu Averescu contra lui Goga, nu cu Dinu Brătianu contra lui Gheorghe, nici cu Gheorghe Brătianu contra lui Dinu. nu!!

Ci cu toți aceștia, dacă se poate, însă așa cum zice Cuza, arătând cu degetul pe Jidan.

Jidani au inventat partidele, iar sfășierile, prin zavisia, intriga, corupția și gazetăria lor, se întind ca pecinginea.

„Jidanii ne sugrumă Națiunea!“ Aceasta-i adevărul. Prin partide, prin francmasoni, prin gazete și corupție. Ei sunt cei ce ne destramă Neamul și ne-a destrămat biserica pe confesiuni și secie.

Deci, la datorie!! Altfel vă perdeți ori ce rost, și drept la recuștință și remunerația Națiunii.

Ați perdut mult! Reculeșteți vă, ca să nu perdeți totul. — Neamul are nevoie de credință și de morala creștină.

Școala

Sunt prieten sincer al școlii dătătoare de lumină, de morală și de progres. Nu sunt însă pentru școala trântorilor și a vorhăriei. Nu toate școlile servesc o necesitate, o nevoie de stat; școlile profesionale în loc de profesioniști fac profesoare pentru profesionale. Cei ce termină dreptul, sunt adevărată plagă pentru dreptate. Școala să fie o dezvoltare pentru popor, dar nici decum fabrică pentru paraziți.

Proverbul este vechiu: judecățile sunt păguboase. Sistemul de apărare al dreptății umbrele și taxele advocatiale, amănările și pauzările de tot soiul, azi în cele mai multe cazuri sunt manevre advocatiale, spre a spori șansele de proces și departe de a servi interesul dreptății. Spesele procesului absorb în foarte multe cazuri și păgubesc și pe păgubășul vinovat, presupunând că sentința este una cu adevărul și și pe câștigat, nefiind vinovatul în stare să acopere cheltuielile de proces. Avocatura în fond nici nu spără adevărul. Ea apără clientul, care în cazul clientului vinovat se confundă cu mușamalizarea și ascunderea dreptății. Sistemul acesta de apărare mai este și părtinitor celui tare și subjuță pe cel slab: cel dintâiu având avocet cu renume, cel din urmă asemănător posibilității sale de plată. Ca justiția să fie justiție, sistemul întreg trebuie fundamental schimbat. Nu clientul trebuie apărat, ci adevărul. Societatea n'are nevoie ca furtul și tâlhăria să fie apărate de nimeni, din contră are tot interesul ca hoții și tâlharii să fie pedepsiți în mod exemplar. Aceasta este datoria judecătorului. Judecătorii știția câți trebuie la descoperirea proceselor. Nu vor trebui mult mai mulți, deoarece birocratismul se reduce, lipsind aceia cari în postura lor de apărători, reușesc cu alăta măiestria, nu alăta să lumineze ci să ascundă, să incurce și să ducă în greșală pe judecător.

Numărul avocaților azi este așa de mare, încât au ajuns adevărată primejdie și pentru adevăr și pentru propriul lor interes. Ce va fi soarta lor și

soarta dreptății sociale de mâine?? Nu se întrebă nimeni din luminații profesori Univ. cari au cunoștință de numărul colosal, de numărul ce se prepară anual, toți doctori în drept și toți apărând dreptatea, ce de mult a încetat a mai exista. Ce vom face cu ei dacă-i vom lăsa delă spărarea dreptății? Se vor acomoda treburilor reale, conducând cooperative și servind cauze deservite azi de jidani, spre ruinarea țării întregi. Ori de nu și-or bine merita soarta ce se prevede: răsbunarea unui popor nedreptățit și de jidani și de ai săi, în prăpădul pregătit de cei dintâiu și ajutat acest prăpăd de cel din urmă.

Funcționari publici.

Referitor la funcționarii publici (vezi pag. 65—66, din călăuză) pensionarii cu leafa ultimii funcționari, reducerea taxelor, concedii periodice, gratificații, limitarea orelor de muncă și altele, în general leafă mai mare și muncă puțină, nu se potrivesc, este ceva ce nu cadrează cu economia creștină. A făgădul și noi la toți, îmbunătățiri, e cam mult. Să dai, dar din al cui să dai lefuri și pensuni întregi și mai mari, în valută aur, când numărul funcționarilor este prea mare (urmare blăstămată a sistemului de partid, când fiecare își vără ca să și mulțumească partizanii proprii pentru serviciile aduse), iar poporul mai mult nu mai poate suporta, și datoriile cresc. Față de aceasta situația punctul meu de vedere este următorul: numărul funcționarilor trebuie redus treptat și onorific. Muncă și iertă mai multă din partea întregii societăți, deci și dela funcționari. Dela toți!! Aceasta aduce cu sine o corectare a nedreptăților strigătoare la cer, nedreptăți vechi de salarizare și nedreptăți cari în zilele noastre cresc. Talanțul din biblie se potrivește și aici. Iar când admit proporția de cinci între cel mai mic și cel mai mare salariu, conform parabolii, nu mai admit proporția inversă între ce privește munca lor: Este lipsit de orice morală ca cel ce primește un talant să lucreze pentru acel talant 10 ore, iar cel cu cinci talanți să nu facă nici a cincea parte din 10. Ori ce salariu, ce trece peste necesitățile reale, este dăunător și persoanei și societății. Pe individul respectiv îl îndeamnă la lux și risipă și cum luxul n'are margini, salariul oricât l-ar mări, nu va fi suficient să acopere lăcomia și noile pretențiuni ce se ivesc. Nu sărăcia, ci luxul și mulțimea bogățiilor adunate la un loc și împărșirea lor nedreaptă au ruinat Roma.

Țara noastră trece prin greutăți mari. Cine le poartă?? Cei mulți!

În mijlocul acestei mulțimi necăjite nu este bine să provoci mizeria prin blănuri grele și prin desfrâu. Să fim cu băgare de seamă. Să fim cumiști. Să ne oprim cu un minut înainte de a ne prăbuși.

La reducerea funcționarilor în primul rând se va avea în vedere rolul adevărat al femeii, care nu cadrează cu acela de funcționar și că forțarea femeii de a deveni egală cu bărbatul, în loc de prestigiu, a adus reducere, și în loc de bucurie, osândă. Acceptăm adausul familiar pe toți membri de familie, care să corespundă întreținerii familiare a acestora.

Contra ispitei de a fi la modă, contra luxului cu care ne îngreunează speculațiunea jidovească atât de amar, avem o armă ce ni se imbie și care

nu o are alt popor pe glob, este portul nostru național cel artistic și frumos, care ne ar ridica în demnitate și prestigiu.

Introducerea costumului național în clasa intelectuală ar avea efecte colosale de interes moral, și educativ, iar pentru state economii de zeci de miliarde.

5. Agricultură.

Clasa cea mare a populației românești, 80% se ocupă cu agricultura. Țara noastră e țară agricolă. Propășirea țării românești ca s'at este strict legată de progresul acestei clase și ridicarea progresivă a recoltelor sale. Prima decadă a României Mari, cei 10 ani din urmă, se caracterizează prin neglijarea completă a intereselor agricole. Partidele în general, liberalii în special, din interes propriu, au sprijinit industria și comerțul, ambele în covârșitoare parte aparținând străinilor. Agricultură a trebuit să lupte cu greutățile datorite exproprierii, cu prețuri maxime și cu cele mai exagerate impuneri vamale la export. Față de favorizarea industriei și a comerțului, agricultura a ajuns la seapă de lemn. Mizeria agriculturii însă a adus fatalmente la ruină și criză și clasele favorizate, ne mai având cui vinde articolele proprii. Greșala s'a răsunat. Spre a scăpa din încurcătură se impune înlăturarea cauzelor!

1. Organizația cooperatiilor sătești
2. Ișlezuri comunale
3. Credit ieftin agricol
4. Scăderea vămirilor de export la vite și la cereale
5. Cultura intensă pentru diferitele ramuri.
6. Valorificarea produselor prin consorții cooperatiste și cu sprijin de stat.

Numai favorizându-se agricultura și valorificarea produselor ei, se ajunge la o refacere economică. Numai o agricultură sănătoasă dă posibilitate de cumpărare pentru materiile industriale.

6. Comerțul.

Bogăția unei țări o formează totalitatea bunurilor produse de agricultori și de industriași. Toate materiile prime produse de cei din urmă, precum și cele prelucrate de industrie sunt bunuri și bogății.

Comerciantul nu adaugă nimic. Comerțul nu înmulțește întru nimic produsele, bunurile și bogățiile țării. El trecându-le de la producător la consumator, face un lucru de folos. Pentru aceasta are dreptul la o răsplătă corespunzătoare. Atât și nu mai mult. Luând el un bun cu un preț și dându-l cu două, atunci când ar fi avut drept, de ex. la o remunerație de 5%, încasând 50%, speculează acel produs în mod neomenos, fie încărcându-l pe consumator numai, fie nedreptățind și pe producător, dar încasează în mod neomenos 45% mai mult. Aceasta-i speculă și hoție, nedreptățire, care sistematic făcută duce la îmbogățirea fără măsură a celor ce se dădu la specularea oamenilor și la sărăcia și slăbirea puterilor acestora pe a căror spinare se practică nedreptatea.

Jidanii, din aceasta speculă, sărăcind și slăbind toate popoarele de pe glob, până unde ei s'au putat întinde, și-au făcut lege și sistem, organizându-se într'un neam și o lege de pradă. Și se închină

acestei religii de jefuire a popoarelor, de mii de ani. Mulțumită acestei organizații și acțiunii de pradă, au ajuns să stăpânească aproape tot aurul, fabricile și toate băncile mari ale popoarelor. Azi nu numai Țara noastră, dar și cele mai mari și măndre națiuni ale Europei și Americii sunt stăpânite de Marea Putere de Finanță Mondială ijdovească.

Nu prin mințe, ci prin organizația lor păcătoasă. Lăsane-vom și mai departe să ne mulgă?? E greu, căci, credințele oamenilor tot ei le fac prin gazete ce deasemenea le stăpânesc în toată lumea.

Noi nu ne lăsăm, șarlatania lor e clară ca lumina soarelui. Sunt un neam întreg de samsari. Nu mai mergem spre tăiere. Ne scuturăm odată zdăvăni și s'au dus ca ucigă-l Toaca. Nici urmă de jidani nu mai vezi. *Nu-i dăm în cap*. Ne apărăm numai de sistemul lui de speculă, prin un sistem al nostru de spărare. Nu mai permitem speculă pe teritoriul nostru. Nimănu-i. Tot va fi cooperativă, sau instituție de stat: monopol, care om afla mai bună.

Jidenul își va lua singur tâlpășița de la noi, ne mai având terenul corespunzător pentru lăcuste. Ori se va pune și el să trăiască cu muncă cinstită și cu sudoarea frunții lui? Nu vă temeți. Până se mai găesc vaci bune de muls și oi de tuns, și până se mai află popoare ospitaliere care să le dea sălaş, cum lupul nu și schimbă părul, așa nu și va schimba natura, nici legea, nici obiceiul aceasta blăstămată ilghioană, ce ca pedeapsă, pentru păcatele noastre, ca bleu par'că ni la creat Dumnezeu.

Să lăsăm, oameni buni, cearta, și să ne întoarcem privirea în conștiința noastră, și cercetând dacă i conform cu legea și poruncile lui Christos, să-re îndreptăm, și atunci și D zeu ne va ajuta, și încercările noastre de mântuire ne-or fi în plin. Comerțul nu va mai fi exploatarea producătorilor, ci o acțiune socială: cooperativă sau funcție de stat: monopol.

7. Banul.

Industria mare și proletariatul.

Dreptul de viață îl are tot omul. Acest drept nu l putem nega nimănu în stat, dacă nu vrem ca alții să ni l tragă la îndolală pe al nostru.

Dreptul de libertate de-asemena.

Libertatea de a trăi, libertatea de a-ți aduna provizii pentru asigurarea vieții pe cât mai mult timp îl are fiecare, dar până la un hotar, numai până la acel hotar, peste care dacă treci, periclitezi existența, și viața, adică dreptul de existență al altora.

De acest lucru nu s'a ținut seamă.

Unii au putut aduna averi și capitale de așa natură, că din cauza acestora alții au ajuns muritori de foame. Și aceasta mai ales în urma industriei mari și a capitalurilor mari ajunse în mâini puține. Milioanele de șomeuri muritori de foame în toate țările cu industrii însemnate s'au dovada. Socialiștii Marx și tovarășii lui, dându-se de apărători ai muncitorilor ajunși la seapă de lemn, devin conducătorii lor, și adu când și dovezi adevărate vrednice de laudă și de recunoștință, câștigă pe de-a-ntregul încrederea muncitorilor, de care încredere se folosesc apoi în mod mai mult decât criminal spre a-l mâna pe acești nenorociți

pe o cale greșită și spre ruina omenimii întregi.

Teoria despre capital a lui Marx și a creșterii capitalului, care devine călăul atâtor milioane de oameni, pe cari prin mașinile sale îi înlocuiește peste tot, și-i face muritori de foame, e adevărată. În loc însă de-a curma răul, punându-i stăvilă înaintea de a se produce, Marx aruncă răul, spre a-l înlocui cu altul și mai rău. Pentru a fi dreptate, zice el, și pentru a scăpa de blăstămatul de capital, introducem comunismul, în care ca într'un raiu ne vom bucura cu toții de buzuriile comune tuturor, lucrând fiecare acolo unde-i bun și potrivit. Ne sterge dreptul la proprietate care nu trebuie să mai existe nici în mare nici în mic și fiecare e dator să lucreze unde-i comandat. Această judecată e rea, e ca și cum spre a prăpădi șoarecii dai foc la moară de nu mai rămâne nimic.

Nu tot capitalul e păcătos. E și capital ce nu rezultă din furt. E și capital câștigat prin muncă proprie, și fruct al încordării tale proprii, al supramuncii tale, agoniseală rezultată pe de-o parte din muncă, iar de alta din economisire. Se înțelege că aici nu poate fi vorba de capital mare. Capitalul mare este rezultatul supramuncii zlor sute și miilor de lucrători. Acesta-i furt și-i vătămător. Capitalul mic e produs personal, nu supără pe nimeni, iar pe proprietar îl umple de mulțumire și fericire, că-i rezultat al forței și meritelor sale proprii. Capitalul mare de zeci și sute de milioane, rezultat al furtului și nedreptățirii altora e nglodată în păcate, el suferă blăstămul atâtor ființe nedreptățite, el nu aduce fericire nicăieri, nici proprietarului fraudulos, acesta omoară; ceilalți dau viață. Marx ucide totul. Te lipsește de roadele muncii tale: de vrednicia ta și te obligă să lucrezi nu din tragerea ta de inimă, ci din ordin de sus. Ce deosebire între munca ce o faci de voie și aceea ce se face din oficiu. Cu viața noastră privată, și totuși câte oficii, și oficanți neproductivi, câți inspectori, supraveghetori, ce nu i mai poate hrăni societatea producătoare. Ce va fi când nimeni nu va mai lucra din inițiativă privată și din atragere, ci de silă, mânat de altul și supravegheat. Ce potop de supraveghiași și supraveghetori deopotrivă.

Și cum Poporul Ales nici până azi n'a lucrat, ci a reușit să speculeze munca altora cât de ușor îi va fi să se dirijeze în tiran supraveghetor asupra popoarelor dăruite lui de Jehova care se rășună.

Am arătat deci că: Averile prea mari omoară. Să treci de aici la comunism și astfel să nu mai recunoști dreptul omului de a fi al său ce singur produce, e și numai din punct de vedere al dreptului privat, un rău și mai mare.

Ce-i de făcut? Trebuie o măsură, un hotar, peste care să nu se poată trece.

Primul corectiv e stabilirea averii maxime. Al doilea corectiv să fie aplicat banului.

Să vedem cum?

Marx zice: „Banul nu crește, el nu face pul. Îl poți ține ori cât în lodă, nu se fac mai mulți. Cu ce drept îți ceri camătă și la anul în loc de 1000 de lei să ceri 1200 Lei din care 200 sunt camătă. Cine ia camătă, fură produsul muncii celui pe care l-a împrumutat, căci numai munca produce. Pământul de asemenea nu produce nimic, el e dar de la Dumnezeu pentru toți, ca și apa și aerul, el e al tuturor, pro-

prietate privată nu poate fi, și nu costă bani, căci nu-i rezultat al muncii.”

Nici aceasta nu i e chiar așa. Nimic nu se dă fără trudă; și fără luptă nu există viață. Orice vietate, în lipsă de pedaci, într'un timp caricare, s'ar înmulți așa de tar, că singură ar acoperi pământul: așa cu șoarecii, cu lăcustele și așa și cu omul. Ojice câștig și înaintare de o parte, presupune o pierdere și un pas îndărăt de cealaltă. Nimic nu ți se dă gratuit, pentru ori ce pas înainte trebuie muncă și luptă. Din luptă cel slab pierde, cel tare și meritos rămâne.

Din această luptă normală ar urma o selecționare continuă spre perfecționare. Dar să lășăm aceasta și să observăm că:

Și la pământ, în cele mai multe cazuri, spre a ajunge în stăpânirea lui s'a cerut și mai ales se cere oarecare muncă. Pământului sălbatic spre a deveni pământ arabil, lemnele și tufele trebuie sălăitate, rădăcinile trebuie scoase. Sunt ținuturi și țări mai puțin locuite și azi, unde se găsește pământ neocupat, desul, care și așteaptă omul care prin adaptările arătate, prin muncă să devină proprietarul de drept al acelor pământuri. Iată deci că și după teoria lui Marx, pământul care-i un mijloc de producție trebuie să aibă preț, și produce acest pământ, chiar și fără muncă, numai puțin. Și poate deveni proprietatea cuiva fără a fi acest lucru primejdios pentru de aproape. Trebuie admis, și i bine, e drept să admitem proprietatea privată asupra oricărui lucru deci și asupra pământului, însă — cum am arătat, — numai până la un anumit hotar, ce nu lasă să fie păgubitor altora, dar înreține tot a unui puterea de viață asigură traiul și independența omului, îndeplinind o cerință vitală a acestuia. Vreau să am pământ, parte corăspunzătoare, și să fie al meu, vreau acest mijloc de producție asigurat pentru mine, ca având unde mi plasa munca mea, să am traiul meu și al familiei mele asigurat. Nu vreau mila nimănui. Numi încredințez sozrirea mea omului, până când o pot avea încredințată numai lui Dumnezeu, care împarte mai cu dreptate decât o poate face aceasta omul.

Pământul meu îl lucră eu, și după străduința mea, roadele muncii mele sunt cele mai meritate, sunt drepte. Aceasta nu înseamnă că nu mă voi asocia și nu voi lucra eventual pământul meu în comun și cu puteri comune, atunci, când prin aceasta roadele muncii mele vor putea fi mai productive.

Pe lângă puterea de muncă îmi trebuie și mijloacele de muncă ca să pot fi liber, să fiu om liber. Îmi trebuie pământul ca agricultor, îmi trebuie fabrica, partea corăspunzătoare, să fie a mea, ca lucrător să-mi aparțină, ca să am unde mi plasa munca mea, ca viața mea și a familiei mele să-mi fie asigurată. Cine lucră mai mult și cheltuiește mai puțin, la safe își face casă, își cumpără pământ și viața-i asigurată.

La oraș, cine-l harnic își cumpără acții spre a-și asigura proprietatea părții corăspunzătoare din fabrică și viața-i asigurată.

În lipsa capitalelor mari vor lipsi și nedreptățile cele mari și multe. Și, în lipsa acestora, sub paza legii, se vor dezvolta neștirbite de nimeni capitalurile cele mici și sănătoase, în mâna muncitorilor sărăcuțioși. Puse la olaltă, ne dau capitalele corăspunzătoare, atât pentru mașini și edificii și

materile prime, cât și pentru prestație de muncă. Sub asfel de directive s'ar putea fericii milioanele de muncitori, scăpați din robia capitalului ucigătoare de viață a zilelor noastre.

Și acum voiu trece la al 2-lea corectiv, la acela al banului; zicând:

1. Munca produce.

2. Pământul, precum și mașinile sunt rezultate ale muncii acumulate și economisite, adunate la un loc. Din ce se câștigă cu ajutorul lor prin muncă corespunzătoare, trebuie să revină pentru refacere și restabilire, eventual chiar spre sporirea acelor mijloace de muncă.

În acest înțeles, și banul fiind rezultatul, egalul unei munci ce se poate schimba în mijloacele de muncă, i se cuvine și lui împărțire din produsul rezultat al muncii.

Dar nu i se cuvine camătă acolo, unde și munca și celelalte mijloace au suferit. Banul crește și el acolo, unde prin ajutorul său s'a reușit să prospereze totul și muncă și mijloace de muncă. *Ca banul să crească și să adune camete și acolo, unde totul este pierdut, nu i lucru creștinesc și duce la robirea vieții de către acest ban lacom și nesimțitor.* Economia de pământ și vite, cu nestabilitatea sa în câștig, fiind odată îngreunată la bănci, subjugarea și robirea ei către capital se bazează pe greșala cu care ne ocupăm. Pentru îndreptare, va trebui acest al 2-lea corectiv în ce privește banul:

Să nu se permită camătă banului atunci și acolo, unde toate sunt în scădere și suferință. Câștigă și munca, câștigă și banul. Dar ca toate mijloacele de lucru, precum și proprietarii acestora, cu munca lor împreună, toate să plardă și numai banul chibit să câștige, asta nu-i cu dreptate și duce la robire sigură.

Al 3-lea corectiv ar fi reglementarea producției după necesități: din toate celea, atât cât trebuie. Din roadele mari din anii mănoși și din produsele întrecătoare să se facă magazii și rezerve — în caz că nu se pot transporta în țări straine — pentru anii slăbi. Prațurile și viața astfel vor câștiga stabilitate și oamenii morală, liniște și siguranță.

Concurența fără de frâu, libera concurență nu însufletește forțele, ci le omoară, căci nu se concurează mintea cu minte, străduința cu străduință, ci *capitalul câștigat pe ori ce cale, în mâna leneșului usurpă și mintea și străduința.*

Cu aceasta mă apropiu de sfârșit. Cine cetește **PACEA CREȘTINĂ**, dintre muncitorii noștri din fabrici și meserii, eu cred, mai bucuros își doresc această pace, decât Războiul Bolșevic al lui Marx și Lenin.

Pacea creștină îi învață la lucruri bune, la iubire, înfrățire, și nu-i despoaie de produsul și proprietatea muncii lor. Nu-i despoaie de familie și de credința în Dumnezeu.

Social-democrația nu reformează în bine, ea strică sufletul, prin ura ce o deslănțuiește între oameni.

Muncii nu-i aduce îndemn de înălțare, ea o huiește, și înșală.

Nouă ne trebuie pace, Social Democrația deslănțuiește războiul.

Capital, proprietate, familie și credință, totul, lumea întreagă trebuie nimicită, și crede cineva... ce credință desărită: că oamenii vor înlocui-o cu una mai bună, schimbându-se ei înșiși în alții, în slini?!

Socialiștii toți, în râvna lor de bine și dragoste față de muncitorii proletari, nedreptății de capitaliz

mul burghez, cum de nu văd în acest capitalism pe Jidov și Iudaismul, pe care îl reprezintă și în numele căruia ei pretinde a lua în stăpânire tot aurul și toate bunurile lumii?

Că Jidovii socialiști se împiedecă în Creștinism, o înțeleg, dar că socialiștii ne-jidovi, tot în Creștinism să lovească, ce poate fi explicarea?

Numai oameni fără de Dumnezeu sunt în stare să facă ce învață socialismul, care-i tot atât de răsbunător, cât este Dumnezeu lui Izrael de răsbunător.

„Trebuie deci clasele stăpânitoare la ideea unei Revoluții Comuniste!

Eu pe muncitori îi chem la mine să lupte pentru înstăpânirea adevărului și a iubirii de oameni între popoare.

Iar ceilalți să ia aminte că cine samănă vânt, seceră furtună. Și cine sapă groapa altuia, cade în ea.

1. Îmi iubesc copiii și familia mea.

2. Îmi iubesc țara și Neamul meu Românesc.

Cel ce-mi cere să fiu internațional, iubitor de oameni, umanitarist desăvârșit, le răspund: Cine nu ține la familia și Neamul său și zice că-i umanitarist, minte, căci spre a fi umanitarist trebuie să fi om. Iar omul nu și poate înstreina copiii.

Pe Unguri, Sași, Bulgari și Ruși să nu zic că-i iubesc, dar înțeleg să le respect năzuințele lor, în ce găsesc și eu că-i demn de a se năzuiești cei ce sunt de un neam și de un sânge cu mine.

De încheiere:

1. Rog pe toți aceia cari m'au celtit, și se sînt atinși neplăcut de conținutul acestor idei, să judece, dacă nedreptățile la cari asistăm mai pot fi tolerate și dacă n'a sosit timpul suprem ca fiecare să și dea seama de răspunderile ce le are înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Răul este adânc: el nu poate fi tăiat dela suprafață.

2. Rog pe cei mulți, pe cei nedreptățiți, cari de atâtea ori ați fost păcăliți și înșelați, să vă puneți nădejdea în Dumnezeu, iar încrederea în Voi înși-vă. Punând mâna pe inimă, întrebați-Vă dacă vați făcut datoria de Creștini, datoria de Români și de cetățeni adevărați.

N'ați fost conduși de lăcomie și făgăduieli mărunte? Cine nu se știe stăpâni și se lasă ademenit de cuvintele mieroase, fie ale Jidovului din sat, fie ale partidelor, cari toate sunt amestecate cu Jidovi, nu se poate plânge de soartea vitregă la care și el s'a făcut părtaș.

Al celtit aceste pagini?

Să ți dai seama, că nu-i marfă de toate zilele.

Sunt idei chibzuite și-s din inimă curată. *Judecă mult, judecă bine.* Ceteșe-o odată ori de mai multe ori, până o înțelegi. Ceiți-o mai mulți împreună, și dac'ați văzut că-i așa, cum e scris, atunci faceți singuri propagandă ideilor! N'asteptați ca cei ce trag foloase din nedreptățile voastră, să propovăduiească Curismul și să intre în Liga Apărării Naționale Creștine, ca să Vă apere interesele. „Lupta Creștină“ și mai ales ideile din aceste două numere mari, trebuie să fie lecția voastră populară a futurora. În lupta creștină trebuie să ia parte tot creștinul. Abonați-vă, și o susțineți cu abonamentul Vostru, ca să aveți un sprijin în lupta noastră creștină. Propovăduiți adevărul în toate colțurile Țării. Când ideile creștine Vă or umplea Sufletul Vostru, atunci și Soarele de pe cer altfel va străluci și altfel va încălzi. **NICOLAE POPA**